

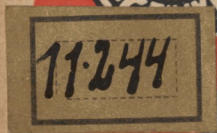
11244

91

Forró Pál

11.244 91

21

NŐ

FÉRFI

KÉT NŐ, EGY FÉRFI

REGÉNY.

IRTA
FORRÓ PÁL

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

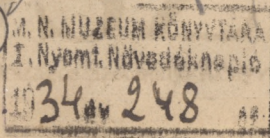

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is

A címlapot Faragó András készítette.

Foto Ufa.

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest

Az elegáns belvárosi legénylakás feltétlenül ideges és ingerült lehetett. Mert a bútorok át tudják venni gazdáik lámpalázát, temperamentumát. Mindíg sajnálom például a pedáns háziasszonyok bútorait, melyek évtizedeken keresztül merev glédában állnak, mint a gránátosok, mindíg ugyanazon a helyen, kínos gonddal leporolva, megkefélve, megigazítva. Soha, egy percig sem billenhetnek féloldalt, nem élvezhetik a rendetlenség kényelmét, a párnák gyűröttségének játékosságát, nem köthetnek meleg barátságot gazdáikkal, nem hemperegnek rajtuk pajkos jókedvvel, nem lehetnek bűnrészesei bizonyos kellemes és izgalmas titkoknak.

Pék Sándor szalónjának piros plüs bútorai például azért voltak mérgesek, mert jelenlegi gazdájuk már délután három óra óta folyton igazgatta simogatta őket, azzal a bámulatos ügyetlenséggel, amelyre csak férfi képes s amelynek a lényege az, hogy minél tovább rendezi, huzogatja a párnákat és terítőket, annál ráncosabbak és ferdébbek lesznek.

Az öreg karosszék, amelyben egykor gróf Kázméry Xavér, Pest leghíresebb nőhódítója nyujtózott el délutánonkint, szelíd lenézéssel nézett a támlájára faragott mitológiai isten arcával a lámpalázás fiatalemberre és megvetés-

sel gondolta: micsoda tehetségtelen kezdő!

Az öreg karosszéknek igaza volt. Valóban nevetséges, hogy egy 26 éves fiatalember ilyen izgatottan várjon egy nőre. Pék Sándor azonban vidéki fiú volt, dúsgazdag földbirtokos fia, aki eddig csak nagyon keveset utazgatott külföldön és még kevesebbet időzött a fővárosban. A gimnáziumot a kegyesrendiek szigorú liceumában végezte, a külföldön is diákotthonokban, katonás fegyelem alatt álló intézetekben tanult és így nem igen volt alkalma megismerni a nagyvilági életet.

Persze, azért voltak kalandjai, a megyebeli szép asszonyok, sőt a szemrevaló parasztnyecskek is tudtak volna egyet-mást mesélni erről, de hát ez természetes, ha valaki olyan szép, hogy akár filmszínésznek szerződhetne, huszonhatéves és háromezer hold prima földje van.

Egy év óta Pék Sándor életében gyökeres változás történt. Édesatyja meghalt és korlátlan ura lett a hatalmas birtoknak, amelyet bérbe adott. Nagy fiatalsága ellenére már unta a reggeltől-estig való szüntelen loholást, béresekkal, munkásokkal, gazdatisztekkel, szállítókkal, vevőkkel való állandó tárgyalásokat és veszekedéseket. Úgy érezte, hogy az élet sokkal adósá még és elhatározta, hogy felköltözik Budapestre.

Majdnem tíz hónapig tartott, amíg a különböző folyamatban lévő ügyeket lebonyolította. Két hónapja érkezett a fővárosba, ahol hamarosan egyik legnépszerűbb alakja lett az éjszakai életnek.

Az a bizonyos könnyelmű félmágnás-típus volt, aki biztos zsákmánya minden főpincérnek és táncosnőnek. Első havi számlája rengeteg kiadással és igen kevés őszinte örömmel zárult. A pezsgő minden este egyforma volt, aminek unalmát még csak el lehetett volna viselni, ellenben hamarosan azt is észrevette, hogy a nők, akik valóságos ostrom alá vették esténként, éppen olyan egyformák és unalmasak, mint a pezsgő. Sokkal gyorsabbak és feiületesebbek voltak ezek a kalandok, semhogy futó mámor nál és csömörnél egyebet is tudtak volna adni.

Valami más után vágyódott! Érdekes és értékes kaland után, amely Pesten kezdődik, valahol a Rivierán folytatódik és kifogyhatatlan forrása az érzelmi szenzációknak.

De úgy látszott, hogy erre hiába várt. És arra gondolt, hogy Párisba költözik. Ekkor történt, hogy az operaház egyik előadásán feltűnően szép fiatal nőt pillantott meg a földszinten. A szünetben utána ment a büffébe. A nő egy néhány évvel idősebbnek látszó férfi társaságában volt, akivel igen diszkréten, halkán beszélgetett. Pék valósággal megszédült. Sohasem látott érdekesebb nőt. Igen, ezen volt a hangsúly: az érdekességen. Az ember zavarba jött, ha ránézett, mert képtelen volt eldönteni, hogy hová sorozza? Az arca kissé feltűnően és olyan tökéletesen volt festve, ahogyan azt csak külföldön látja az ember. Estélyi ruhája a legjobb és legdrágább szalónból került ki, mozdulatában benne volt a nagyvilági nő fölényes biztonsága. Lehetett ün-

repelt színésznő, nagystílű kokott, vagy amerikai milliomos lánya. A viselkedése abszolút halk, előkelő volt, minden feltűnést került, de azért mégis minden szem rátapadt. Vannak nők, akik olyan ellenálthatatlan erővel sugároznak ki lényükből valami állandó izgalmas flüidumot, hogy feltétlenül fel kell figyelni rájuk. Az ember regényeket, tropikus titkokat érez meg és a legtöbb férfi dühös keserőséggel állapítja meg, hogy sohasem érheti el a királyi nőt! Ezek azok a nagy, forró és minden csodát és gyönyört ígérő nők, akiknek veszedelmes varázsát Ady is megénekelte és bús megadással sóhajtott a versében, hogy: mind a másé!

A fehérruhás nő mellett is ott állt a férfi, karcsú kisportolt atléta, Londonban készült szmokingban, figyelmes mosollyal az ajka körül. A férje, vagy a barátja volt? Nem lehetett semmitsem biztosan tudni, ahogyan ott lebegtek a többi ember fölött, mint két gögös, megközelíthetetlen arisztokrata, beletemetkezve a saját pompázatukba. A mozdulat, amellyel megálltak a nagy büffé-asztal előtt, ahogyan a nő felcsippentett egy kaviáros szendvicset és aanyag félkör, mellyel a férfi szájához lendített egy pohár vermouthot... vagy nem is ez, inkább amikor kivette a tárcáját, hogy fizessen, ahogyan látszott, hogy a pénz nem érdekli, nem törődik azzal. mennyit vonnak le az átnyújtott bankjegyből, mindebben benne volt Biaritz tengerpartja. Nizza kaszinója, Páris aranyba fulladó vacsorái az Ambassadeurben, a biztonság, melyet a

nyolcvan lőerős Rolls Roycek nyújtanak gazdáiknak.

Sándor a nagy tükör előtt állt, szemközt a büfféasztallal és rablókedvvel nézte a nőt. Az első felvonás nagy balletjének színes kavardása, a táncosnők melódiákba és ritmusokba hajló mozdulatai, mint kirakatüveg mögé rejtett édes ígéretek felzaklatták és most ez nő trópusi virágzásában s izgalmas szépségében szinte megcsúfolta tehetetlenségét, ahogyan állt és bámult tétlenségre kárhoztatva.

Egyszerre mintha fekete fény vetődött volna rá, izzó parázslás, foszforeszkáló bársony. A nő pillantását érezte magán és megremegett izgalmában. Az arca idegesen rándult, mintha ez volna nagy megmértése a világ asszonyainak mérlegén. És ahogyan visszanezett a nőre, abban benne volt a bemutatkozás, hízeltetés és hódolat, a mindent felajánló ígért...

Csak egy pillanatig tartott a szemek szikrátviratozása. Az előadás folytatását jelző csengő megszólalt, a férfi belekarolt a nőbe és mentek kifelé a széles márvány lépcsőn Lotz Károly káprázatos freskói alatt.

De Pék Sándor még mindig nem mozdult. Még mindig a nő pillantását idézte, amely félreismerhetetlenül érdeklődést, biztatást rádiózott feléje.

— Meg kell ismerkedni velem — feszült benne lázas akarással a vágy.

Visszament a páholyába és tekintetével makacsul kereste a nőt. Felismerte a földszint első

sorában, a bal közép 1. és 2. szám. De nem sikerült új kapcsolást kapni. A nő mákacsul a színpadra nézett. Pedig éreznie kellett Pék kitartó, égő tekintetét, amely szinte odatapadt mezítlelen vállaira és a nyakára.

A férfi terveket épített: hogyan lehetne megismerkedni? Ha reneszansz herceg lett volna, orgyilkosokkal ölette volna meg a színház kapujában az útjában álló férfit. Most zavarban volt. Névjegyet, telefonszámot csempész a nő kezébe, autóján fogja követni, a jegyszedőnek szól, játszon össze a ruhatárossal és rejtsék a nő bundájába üzenetét...

Azután egészen váratlan dolog történt.

Az ismeretlen pár a felvonás derekán felállt és elhagyta a nézőteret.

Pék magánkívül volt. Nemcsak az ejtette kétségbe, hogy lehetetlen volt utánuk menni, mert hiszen a tömeg jótékony segítsége nélkül nagyon is feltűnő lett volna, hanem még inkább az a világos felismerés gyötörte, hogy csakugyan szerelmes pár, akik már nem győzik bevárni az előadás végét, mert már alig várják, hogy kettesben legyenek.

Ez a felismerés egyszerre elhamvasztotta benne az imént még diadalmasan lobogó tüzet, rosszkedvű, lehangolt, elkeseredett lett. Arra gondolt, hogy legjobb lenne már holnap vonatra szállni és elutazni Pestről. Eszébe jutott, hogy másnap délelőtt találkozója van egy Sári nevű álszínésznővel, akivel egy társaságban ismerkedett meg. Nyomban elhatározta, hogy a találko-

— Imádom magát, de most úszóversenyre trenírozom és becsületszóra megfogadtam, hogy minden izgalomtól tartózkodom. És különben is, higgye el doktor úr, hogy nem érek semmiféle Tele vagyok gátlásokkal, legalább két évig tart, amíg kianalizálják belőlem. Képzelve, az a rögeszmém, hogy a főnökeim nem munkateljesítményért szerződtek, hanem mert barátnőjüknek akarnak. Ez teljesen kiöl belőlem minden szerelmi hangulatot. Hát tessék, csókoljon meg, nincsen igazam? Olyan vagyok, mint egy jégcsap. Higgye el, kétségbe vagyok esve, de hát ezen nem tudok segíteni...

Nincs az a férfi, aki hangulatban tudna maradni ilyen beszéd hallatára. Gárdos félig nevetve, félig bosszankodva hagyta abba az ostromot. És azóta csak nagy ritkán kérdezte meg Évától:

— Na, gyógyul már a rögeszméje?

— Nagyon lassan, doktor úr. Már két pszichológus orvost koptattam el, de még mindig nem vagyok szerelmi alany.

A másik esete Bartos építési vállalkozóval volt, akit arcul ütött, mikor a mindig izzadó, pocakos férfi kövér újjaival megcsipkedte az arcát és magához akarta ölelni. Bartos szörnyű patáliát csapott, fújt, fenyegetődött, de Éva angyali nyugalommal azt mondta:

— Csak szóljon nyugodtan a főnök úrnak. Azt hiszem, boldog lesz, ha megtudja, hogy ön nem a kliensünk többé. Hiszen már két éve nem

fizeti a költségjegyzéket és már ismételen ajánlottam az ügyvéd úrnak, hogy pereljük be önt!

— Szemtelen perszóna! — mondotta Bartos és dühöngve távozott.

Két év alatt az ügyvédi iroda mind ama férfikliensei ostromot intéztek ellene, akik délelőtt jöttek, amikor Gárdos a bíróságon szaladgált és Éva egyedül maradt az irodában. Éva a délelőttöt a szerelem pásztorjátékainak nevezte. Egy táblát festett, amely írógépe mellett feküdt és ez állt rajta: Minden irodai felvilágosítást megadok! Magán- és szerelmi ügyekben ellenben senkinek sem állhatok rendelkezésére!

Ha egy férfi bókolni kezdett, Éva a legnagyobb nyugalommal fogta a táblát és felakasztotta a falra. Ez a közönyös mozdulat és a tábla szövege mindig jeges zuhanyként hatott.

Évának egyetlen titkos szerelme volt: Pék Sándor. Már az irodába való belépése óta ismerte. Tetszett neki Pék korrekt, hideg fölénye, nagyvilági föllépése, az úriaságnak az a meghatározhatatlan sok mozaikja, amelyeknek együttese azt a férfi ideált alkotta, amelyről Éva álmodozott.

Jól ismerte Pék magánügyeit, vagyoni helyzetét, hiszen ő kezelte az örökséggel és bérbeadás-sal kapcsolatos összes aktákat. Mindig örült, ha levelet írtak Péknek, amelyekben különböző felvilágosításokkal szolgáltak neki. Gárdos dr. így szokta aláírni a levelet: őszinte barátsággal üdvözlő, régi híved dr. Gárdos Mátyás. És ilyenkor Éva nagyon szerette volna tintával még

utána írni, hogy: én is sokszor üdvözlöm és szeretném tudni, hogy mit csinál? Éva.

Ha Pék időnként feljött Budapestre és ellátogatott az irodába, Éva mindig szívdobogást kapott elfoglaltságában. Boldog volt, ha Gárdos ki szólt az irodából:

— Kisasszony, kérem a Pék-Csermely-féle birtokszerződést!

Ilyenkor büszke volt, hogy pillanatok alatt megtalálta a kért aktát és igyekezett még szakszerű kérdéseket is feltenni:

— Az illetékkiszabási végzésre is szükség van? Hozzam be az új telekkönyvi kivonatot is, melyre a bérleti viszony rá van jegyezve?

Súlyt helyezett arra, hogy Pék észrevegye, hogy ő nemcsak egyszerű gép, szürke és jelentéktelen gépirókiszony, hanem dolgozó, intelligens, a munka lényegében is résztvevő ember.

Pék azonban ezt nem vette észre. Csak egyszer történt, hogy Gárdos dr. húsz pengőt nyújtott át neki:

— Ezt Pék Sándor küldi magának. Azt mondta, meg akarja köszönni, hogy annyit fáradozt az ügyeiben.

Éva mélyen elpirult és visszautasította a pénzt.

— Tessék megmondani Pék úrnak, hogy engem csak a főnököm fizethet meg!

Gárdos nagyon furcsa arcot vágott, vállat vont és valami buta magyarázattal visszaadta a pénzt Péknek. Néhány nappal később Pék két gyönyörű bőrkötésbe kötött regényt küldött

Évának. És mikor legközelebb találkoztak, éppen annyit mondott:

— Pardon, ön a multkor félreértett, nem akartam megsérteni!

— A regények gyönyörűek voltak! — mondotta Éva.

— Úgy? — válaszolta Pék. — Örülök! Mondtam a könyvkereskedőnek, hogy válasszon ki két nagyon szép munkát.

Éva le volt sujtva. Hát még azt sem tudta, hogy milyen könyveket küldött? És ő titokban azt hitte, hogy ezek a regények finom célzások, a bennük lévő szerelmi történelek diszkrét üzenetek és vallomások, hogy küldőjük éppen olyan érdekes, nagyszerű lánynak látja őt, mint amilyen a regények hősnője!

Nem, lassankint bele kellett nyugodnia, hogy Pék őt észre sem veszi. Egy kicsit mérges és sértődött is volt. Önmagára haragudott, hogy olyan regényesen és bután szerelmes, mint egy múlt századbeli hosszú hajú, abrándosan kékszemű Gretchen!

És most váratlanul beállított délelőtt Pék Sándor. Eddig mindig csak délután jött. Évának a szíve a torkáig dobolt és az írógép mellett fekvő festett táblára gyorsan rádobott néhány aktát. Isten ments, hogy Pék észrevegye.

Pék mindebből édes-keveset vett észre.

— Az ügyvéd urat keresem! — mondotta.

— Nincs itthon! — válaszolta Éva. — De ha talán egy kicsit várni tetszene, esetleg megjöhet! Éva hazudott. Nagyon jól tudta, hogy Gárdos

Dr. csak délután jön az irodába, megmondta, hogy kettőig dolga van a törvényszéken. De van-
nak ártatlan hazugságok, amelyeket a jó Isten
bizonyára megbocsájt egy szerelmes lánynak.

Pék ideges mozdulatot tett. Cseittintett az uj-
jával.

— Kellemetlen! — mormogta.

— Talán én is elintézhetem? Ismerem az ügye-
ket...

— Másról van szó...

— Nagyon sürgős?

— Meglehetősen! Holnap elutazom. Lehet,
hogy egy-két évig is távol maradok!

Éva elsápadt. Alig tudta túrtőztetni magát,
hogy sírva ne fakadjon.

— Ne tessék elutazni! — mondotta és a hangja
remegett. Majdnem elájult az izgalomtól. Maga
sem értette, hogyan csúszott ki a száján ez a
vakmerőség.

Pál elképedve nézett a reszkető leányra, aki-
nek arca megvonaglott és a szája sírásra görbült.

— Nem értem! — mormogta meglepetten.
— Miért mondta ezt?

De Éva nem válaszolt. Kifutott a szobából és
csak néhány perc múlva jött újra vissza. A nők
csodálatos dolgokat tudnak véghez vinni két
perc alatt, ha gyorsan kell cselekedni. Éva ki-
sírta magát, megmosta arcát, új rúzszt és púdert
rakott fel és teljesen visszanyerte hidegvérét.

— Bocsásson meg! — mondotta mikor visz-
szament a szobába — az előbb kissé értelmetle-
nül viselkedtem. Azt mondtam, ne utazzon el!

Bevallom, a főnökömet féltettem. Tudom, mennyire értékes, kedves kliense... nem akartam, hogy elveszítse önt!

Pék arcán mintha gúnyos mosoly suhant volna át. Éva elpirult. Nagyon ostobának érezte, amit mondott.

— És én sem akarom, hogy elutazzon! — mondotta vakmerően.

Pék megint mosolygott, de ez már másféle mosoly volt, mint az előbbi.

— És mért nem akarja? — kérdezte kedvesen.

Éva lehuntya szemét, azt hitte, hogy összedől a világ, de kimondta:

— Mert szeretem magát!

Meglepett csend következett, Péknek megmozdult a szája, valamit mondani akart, de Éva hevesen közbevágott:

— Kérem, ne válaszoljon. Nagyon fájna, ha bármilyen kedveskedő közhelyet mondana. Talán soha többé nem látom ebben az életben, hát ezért akartam megmondani. Vigye magával az útra, mint egy emléket, vagy dobja el, ha nem ér semmit.

És megint elfutotta a szemét a könny.

Pék nagy zavarban volt. Éppen most volt legkevésbé szüksége efféle jelenetre. Minden gondolata, érzése, idegszála az ismeretlen lány felé hajtott.

— Nagyon meghatott, nagyon köszönöm! — mondotta kínlódva — remélem, látni fogom még

és éppen ilyen kedves lesz, ha visszaérkezem. Higye el, büszkévé tettek a szavai...

Éva azonban egyszerre megváltozott. Megint a komoly, csak az ügygel törődő hivatalnoklány lett, aki száraz tárgyilagossággal kérdezte:

— Mit mondjak az ügyvéd úrnak?

— Hogy majd még felszaladok hozzá. Rendbe kell hoznunk a függő ügyeket, nem akarok semmitsem elintézetlenül hagyni...

Éva biccentett:

— Értesíteni fogom az ügyvéd urat!

Pék eltávozott. A lépcsőházban megállt, átvil-
lant a fején, hogy talán meg kellett volna csó-
kolni Évát, elvégre igazán kedves, nagyon csis-
nos, érdekes teremtés, mások bizonyára bomla-
nának utána. Az ember nem szokott ilyen ka-
landot elszalasztani. És milyen szép volt, mi-
kor elpirult, hogy égett az arc! Mennyi szenved-
ély van ebben a lányban! No, lám, ki gondolta
volna! Olyan hidegen, fölényesen járt-kelt min-
díg! Az ördögbe is, pech, hogy a két lány ilyen
egyszerre toppant az életébe. De az a másik, az
operaházbeli, igazán különb! Nem lehet egy iro-
dakisasszonnyal pótolni!

*

Tizenkét óra felé végigment a korzón és szinte
meghült a vére. Egyszerre szemben találta ma-
gát az operaházi ismeretlennel. Ezuttal egyedül
volt. Kis selyempincsit vezetett pórázon. Szürke
kosztümöt hordott, a nyakában két hatalmas
ezüst róka lógott, kalapja, cipője a divatlapok

elegáns képeikre emlékeztetett, amelyeken minden lebegni látszik. Mintha parfümök könnyű párázatán szállnának az éterben a különböző divatkreációk. A nők izgatottan néztek utána és összesúgtak mögötte. E pillanatban ő volt a korzó szenzációja és királynője. Lassan végigsétált a Ritzről a Bristol szállodáig, azután megfordult, visszament a Vigadó-térig és a Hangli tavaszi virágzásban illatozó gesztenyefái mellett a Vörösmarty-térre kanyarodott és bement a Gerbeaud cukrászdába.

Pék kitartóan követte. Tudta, hogy a nő tudomást vett róla, felismerte és tisztában van azzal, hogy a nyomában van.

A cukrászkisasszonyok kórusban üdvözölték mint egy ismert, kedves vendéget. Érdekes, hogy mennyire rajonganak ezek a szegény, agyondolgoztatott lányok az elegancia minden káprázataiba öltözött, szép, pihent asszonyokért. Nincs bennük egy szemernyi irigység sem. Ugy érzik, hogy ők is emelkednek rangban, társadalmi tekintélyben, ha ilyen előkelő disznőket szolgálhatnak ki.

Pék leemelt egy mandulás süteményt az egyik ezüst tálról és közben halkán megkérdezte az egyik kisasszonytól:

— Ki ez a hölgy?

A cukrászkisasszonyok megszokták, hogy az urak és hölgyek egyaránt tőlük kérdeznek egymás felől felvilágosításokat.

— Külföldi hölgy, a Dunapalotában lakik, de jól beszél magyarul. A férjével szokott ide járni.

— A férje? — gondolta csalódottan Pék és nagyon keserűnek érezte a szájaízét. Ez kellemtelen felfedezés volt. E pillanatban nagyon reménytelennek érezte vállalkozását. Férj és feleség egyaránt túlságosan szép és fiatal emberpéldányok voltak. Egymáshoz illők! — amint mondani szokták. Ezek bizonyára nagyon szeretik egymást.

Vannak pillanatok, amikor az ember előbb cselekszik, mint gondolkozik. Pék a kábulat és szenvedély zavaros és forró együttesében átment a szalónba, megállt a nő asztala előtt és már valami mentséget, bemutatkozást, magyarázatot akart hebegni, mikor a nő nyugodtan megkérdezte:

— Meg van elégedve a rólam kapott információval? Láttam, hogy rólam kérdezősködik. A kisasszony talán azt mondta, hogy meg lehet vele ismerkedni?

Pék elpirult, megint akart mondani valamit, de a nő megint megelőzte:

— Üljön le, kérem. Nagyon kínos lenne, ha feltűnést keltenék. Tegyen úgy, mintha régi ismerősök lennének. Persze, nagy ügyetlenség volt, hogy a kisasszony előtt leleplezte magát.

— Tegnap este óta... — kezdte Pék.

— Tudom! — mosolygott a nő — észrevettem, hogyan nézett a büffében!

— De azt nem tudja — folytatta hevesen Pék —, hogy én maga miatt holnap világgi akartam menni, hogy a magával való találkozásom egyszerre kirobbantotta belőlem az élet cél-

talansága s reménytelensége felett érzett minden pesszimizmusomat Arra gondoltam, hogy valahol talán én is megtalálom azt a nőt, akinél nem érkezem későn, mint magánál!

— Tudja, hogy férjem van?

— Nem volt nehéz kitalálni. És különben is...

— Megmondta a cukrászkisasszony. Hát igen, erről van szó. Kérni és figyelmeztetni akarom, hogy kerüljön és ne próbáljon többé hozzám közeledni. Az előbb lehettem volna rideg és elutasító is. De emberismerő vagyok. Hálás vagyok azért a furcsa és rapszódikus hódolatért, amelyet felém viharoztatott. Meg akartam köszönni. De ennél többről szó sem lehet. Oh, Isten őrizz!...

Elhallgatott, szemében rémület látszott.

— A férjem rettenetes ember! — mondta alig hallhatóan.

— Nem boldog? — kérdezte meglepetten Pék.

— Zsarnok és agyongyötör a féltékenységgel. Délamerikai. Rió de Janeiróban övé volt a két legelőkelőbb mulató. Amerikában dollárzuhatagot jelent ez. Harminckétéves korában már visszavonult az üzlettől és becsavarogta Európát. Élt Nápolyban, Barcelónában, Madridban, Párisban és elment Bécsbe is. Nyelvzseni. Beszél spanyolul, angolul, franciául, németül, sőt tölem magyarul is megtanult. Én éppen akkor ott voltam vendégségben a rokonaimnál. Egy este a Feminában mulattunk és ő a mellettünk lévő páholyban ült. Egész este fikszirozott. Mint ki-

derült, mexikói félvérnek nézett. Megtévesztette a barna bőröm, a ravasz kozmetikám, a karcsúságom és a temperamentumom, amelyet perzselőbbnek talált, mint a többi európai nőét...

— Én 's idegen racenak tartottam!

— Nem, magyar vagyok, ámbár anyám ereiben spanyol vér folyt. Szóval a férjem még aznap este hozzánk szegődött... Miért legyek ál-szent? A fiatal lányok szívesen ismerkednek olyan urakkal, akikről előzően bizalmasan meg-súgja a kiszolgáló személyzet, hogy unatkozó milliomos, akinek a mulató előtt áll a száz ló-erős Cadillac kocsija. Egy hónap múlva a felesége lettem. És azóta pokol az életem. Sajnos, meglehetősen feltűnő jelenség vagyok, minde-nütt megnéznak és a férjem gyilkosan féltékeny.

— Miért nem menekül tőle? Miért nem hagyja ott?

— Ha lehetne! De ismerem. Utánam jönne, felkutatna a világ végén is és megölné. Nincs az a rendőrség, detektív-hadsereg, amely megvé-dhetne tőle. Gyűlölöm. És ő is engem. De nem tud elhagyni. Néha hirtelen érzékenység vesz rajta erőt, sír, bocsánatot kér tőlem, elhalmoz ékszerekkel és napokig gyengéd, kedves. Azután egyszerre minden átmenet nélkül megint fene-vaddá változik. Most éppen ilyen szelíd hullám-völgyben van, azért vitt el tegnap este az ope-rába is. De nem tudom, melyik percben tör ki belőle megint az örület! Néha komolyan azt hi-szem, hogy elmebajos...

— Rettenetes! — mondta őszinte részvétellel Pék.

— A legnagyobb véletlen, hogy ma délelőtt magamra hagyott. Üzleti tárgyalásai vannak. Elhatározta, hogy megint vállalkozó lesz. Mulatót akar nyitni Budapesten. Nagyon megtetszett neki a város. Félmillió dollárt akar befektetni az építkezésbe. Olyan káprázatos táncpalotát akar nyitni, amelyhez hasonló itt még sohasem volt. Szerződteni fogja a világ leghíresebb táncatrakcióit... Most hatóságokkal, szakemberekkel, építésszel, impresszáriókkal tárgyal és így végre van néhány szabad óráml

Hirtelen riadtan nézett Pékre:

— Ha a férjem véletlenül megtudja, hogy beszélt velem, vagy hirtelen elénk toppana, mondja, hogy rokonom. Hiszen magyar lány vagyok, ez elhihető. A lánynevem Tárkányi Märy. Ennyit tudnia kell... És most menjen... menjen, kérem... **A**

— Ígérje meg, hogy még látni fogom!

— Nem tudom, hogy mikor tárgyal a férjem, mikor leszek ismét szabad. Ez véletlen. Sohasem mondja meg előre.

— Telefonáljon. Otthon fogok ülni és makacsul várom az üzenetét. Ígérje meg, hogy felhív. Itt a telefonszámom. Titkos. A könyvben nem áll bent... A nő lázasan rejtette el a kis papírszeletet.

— Jó, majd életjelt adok... De most mársiessen!

*

Délután ötkor az előszoba csengője alig, hogy megrebbent. Mintha félfő, reszkető kéz érintette volna, türelmetlen és rettegő asszony, aki már alig várja, hogy eltűnjön az ajtó mögött és közben halálos szorongással néz körül, hogy nem követi-e titokban valaki?

De az ajtó már abban a pillanatban kinyílt.

— Drága! Köszönöm! — mondta az elragadtatás lázában Pék.

A nő megdidergett és szinte leomlott az egyik karosszékre.

— Megörültem — mondotta halkán —, nem értem, hogyan tehettem ezt? Dac, lázadás, kalandorság... izgatott a halálos kockázat, meg akartam bosszulni a férjem zsarnokságát...

Felugrott és szinte hisztériásan kiáltotta:

— Hiszen én nem szeretem magát! Miért hívott, mit akar tőlem?

— Semmitsem akarok, adni szeretnék. Mindent, ami eddig hiányzott az életből. Gyengédséget, alázatot...

A nő szemében mintha könny csillogott volna.

Olyan boldogtalan vagyok! — mondotta.

Pék hagyta, hadd skálázza végig a lámpaláz idegesség minden változatát. Titokban még örült is. Hiszen ez a nagy kedélyháborgás az asszony ujoncvolta mellett bizonyított.

Coctailt kevert négyféle erős pálinkából. Ezt már Pesten tanulta az egyik dunaparti szálloda bármesterétől. Megtöltött két poharat és az egyiket Märynek kínálta. A nő mohón ivott. Pék ezt is jó jelnek vette. Az asszony is a kellő

hangulatba akarja magát ringatni! — gondolta.

— Csak semmi sietés! — próbálta magának szuggerálni. — A mohóság a zöld ifjak szokása és mindent el lehet vele rontani. Lassú áthangolódás. Egy csésze tea, még néhány cocktail, egy kis édesség...

— Milyen jó itt! — sóhajtott Máry és kinyújtózott a karosszéken. Szemét behuntya, hagyta, hogy a szoba langyos, illatos melege megfürdesse.

Pék megindította a gramofónt. Már régen feltett rá egy buja hawaii tangót.

Máry gúnyosan mosolygott.

— Milyen szabályosan felkészült! Milyen megalázó, hogy a nőcsábításnak ilyen pontosan és biztosan adagolható szereik vannak: cocktail: ezt Amerika találta ki. Érzelmes dal: az európai giccs. Párolgó tea: Japán és Kína gésái vezetik be velük csókjaikat. De mindegy, ne mentegetődzön, hiszen bennem sincsen eredetiség. Én is úgy lopódtam fel magához, mint ahogyan más asszony szokta, mikor kedveséhez megy!

— A keret talán csakugyan ugyanaz — válaszolta Pék és egészen közel húzódott Máry-hez — de az érzés, szépség, lendület, a vágy, amellyel megtöltjük, mégis csak eredeti és kizárólag a mienk! Új a boldogság, melyet most érzek, új a szerelem, amelyet eddig még nem ismertem...

Újabb cocktailt kínált: Igyunk!

Hirtelen szenvedélyes, fájdalmas csókot érzett az ajkán, a fogak szinte vérengző haraggal marcangolták és egy csepp vér buggyant ki...

— Örült! — mondotta boldog meglepetéssel.

— Ne hidd, hogy szeretlek! — kiáltotta az asszony — csak őt gyűlölöm és menekülni akarok. Te is komisz vagy! Mit akarsz tőlem? Egy hetet, vagy egy hónapot az életemből?

— Tőled függ, amennyit nékem adhatsz. Nékem minden kevés lesz!

— Hazudsz!

— Esküszöm! Sohasem tetszett még nő jobban.

A nő mint egy duruzsoló leopárd símult a férfihez. Ha filmre örökítik ezt a mozdulatot, világhíresség lett volna belőle. Az ilyen mozdulat elrabolja a nézők álmát, megörjíti a férfiakat és a nők ájult frígységgel nézik.

— Mit tudod te, milyen asszony vagyok én? Hogyan tudnám ölelni azt, akit szeretek?

— Megéreztem! Ezért akartalak! Egy hete, hogy először láttalak. Azóta minden nap véled lehettem néhány percig. Ezek a percek jelentették számomra az életet és a teljesülést. Minden, ami előttük és utánuk volt, csak a vágyat szította, hogy újra lássalak... És ma, végre itt vagy, itt tartlak a karomban. Ujjongani tudnék... a világba szeretném kiáltani a boldogságomat, amely kicsordul a szivemből...

Nem érzett ellenállást és szenvedélyesen záporozta csókjait.

Az előszoba csengője élesen, brutálisan berregett.

Nincs az a jeges zuhany, amely kiábrándítóban hatna az ilyen váratlan, tolakodó hangnál. Märy riadtan bontakozott ki és rémülten nézett Pékre.

— Az ördög vigye el, akárki! — dühöngött a férfi.

Nem mozdult. Hátha megunják odakint a csengetést és tovább mennek. De a csengő egyre hosszabban, sürgetőbben és makacsabbul szólt.

Aki kinnt áll, tudja, hogy itthon van.

— Megölöm a gazembert! — mormogta Pék és a haját próbálta gyorsan megfésülni.

Kisietett az előszobába és ajtót nyitott. Csak éppen megnyomta a kilincset, már bevágódott az ajtó és vad erővel eléje dobbant a férfi, akit az operában látott.

A meglepetés borzalmas pillanatában Pék még csak nem is gondolhatott védekezésre. Az idegen bevágta maga mögött az ajtót, a kulcs megfordult a zárban és már zsebre vágta. Balkezában közben a revolvert szorította, mellyel állandóan célban tartotta Péket.

— Menjen előre! — mordult rá. — Azt hiszem, felesleges beszélnünk. A feleségemet akarom látni...

— Mindenért vállalom a felelősséget! Rendelésére állok! — dadogta Pék. Ezek a banális szavak jutottak eszébe. De fehér volt és jeges kéz szorította össze szívét. A homlokát finom verejték lepte el.

— Fogja be a száját és mutassa az útát! —
válaszolta durván a férfi.

Belülről irtózatossikoltás hallatszott, valami
tompazuhanás csattant!

— Ne bántson! — jajdult fel a boldogtalan
asszony, aki halálfélelmében az asztalt borította
fel és úgy próbálta elbarrikádozni magát.

A férj egy hóhér kegyetlenségével nézte áldozatai vergődését.

— Úgy — mondotta — tehát végre sikerült
tetten érnem. Ezúttal nem tudott kijátszani,
mint annyi más esetben. Ez az úr hát a szere-
tője...

— Esküszöm, nem igaz, még sohasem vol-
tam itt...

— Nem érdekel, hogy mire esküszik és mit
hazudik! — válaszolta a férfi.

— Bocsásson meg, hallgasson meg! — kö-
nyörgött az asszony.

— A felesége ártatlan! — szólt közbe Pék.

A férj gyilkos gúnnyal nézett végig rajta.

— Hagyjuk a lovagiaskodást. Ezt nem fog-
juk ilyen egyszerűen, érzelmes jelenetekkel el-
intézni. Üljön az asztalhoz. Mozogjon, egy-
kettől!

Pék engedelmeskedett. Felállította az asz-
talt. Két széket tett egymás mellé.

Az egyikre Märy ült, a másikra ő. A férj né-
hány pillanatig azzal szórakozott, hogy fel-
váltva, hol az egyiket, hol a másikat vette célba.

Pék tudta, hogy valami borzalmas dolog következik. A középkori inkvizíciók jutottak eszébe. Miféle pokoli büntetést eszelt ki ez a beteglelkű ember?

— A legegyszerűbb lenne két golyóval mindkettőtöket a pokolba küldenil — mondotta. — De gondolkoztam a dolgon. Mért kerüljek miattatok börtönbe? Majd másképpen intézzük el a dolgot. Oh, mingyárt bebizonyítom, hogy sokkal jobb férj vagyok, mint gondoltad. Szeretted ezt az urat? Rendben van. A felesége leszel. Most azonnal megírja a nyilatkozatot, hogy feleségül fog venni. Hallotta? Itt van a töltőtoll, papír, írja a nyilatkozatot. Elismeri, hogy ezt a hölgyet elcsábította és kötelezi magát, hogy feleségül veszi.

Nos, mi az, mért nem ír? Talán nem tartja kíváncsi feleségnek? Csak szeretőnek akarta? Vigyázzon... még meggondolhatom a dolgot...

Märy hangosan zokogott. Pék, aki lelke mélyéig fel volt dűlva, leírta a nyilatkozatot. A férj átvette, zsebre vágta és helyeslően bólintott.

Rendben van. Ezzel eleget tettünk a dolog erkölcsi részének. Én azonban erre a nőre házasságunk ideje alatt legalább ötvenezer dollárt költöttem. Ez az összeg nekem visszajár. Ha eladok egy birtokot, vagy egy vállalatot, a vevő mindazt tartozik megfizetni, amit abba beleruháztam. Ön elrabolta a feleségemet. Tartozik mindazt visszatéríteni, amit én kiadtam rá. Sajnos, nem volt olcsó asszony. Ezt majd egyéb-

Ként ön is tapasztalni fogja. Hát csak állítsa ki a csekket...

— De hiszen nekem nincs is annyi készpénzem! — tiltakozott rémülten Pék.

— Nem érdekel. Akkor majd eladja a birtokát. Úgy vagyok értesülve, hogy ön igen jól áll anyagilag. Írjon egy kötelezvényt, amelyben elismeri, hogy ötvenezer dollárral adósom! A nevemet bizonyára tudja, hiszen a feleségem valószínűleg megmondta. De ha talán elfelejtette volna, bemutatkozhatom: Robert Woolsley!

— Ez zsarolás, hitvány rablás! — ordította Pék.

— És amit ön tett? Asszonyt rabolni erkölcsösebb dolog, mint pénzt? Csak semmi teke-tória...

Pék dühös mozdulatot tett, de abban a pillanatban eldőrdült a revolver és Pék kezéből kiesett az átlótt papírdarab.

— Ez csak egy kis próba, figyelmeztetés, hogy nem szoktam célt téveszteni! — mondta Woolsley. — A második golyó az agyát fogja kilyukasztani, ha nem engedelmeskedik. Itt van egy új papír...

Pék dühös haraggal írta, amit Woolsley diktált.

— Házasság előtt illik rendezni az anyagi ügyeket! — gúnyolódott a szörnyeteg.

— Hitvány gazember — kiáltotta magánkívül Märy — most már látom, hogy mit jelentett a

szerelmed! Nyomorult pénzvágy, dollárra váltható érzelmek és indulatok!

Woolsley oda sem hallgatott. Elvette Péktől a kötelezvényt és nyugodt szemtelenséggel mondotta:

— Most pedig előleget kérek! Egy kis készpénzt, ha nem értené, hogy miről van szó. Számítok arra, hogy ön pereskedni fog, megpróbál kibújni a dolgok alól, elvégre nem tudom, meddig terjed gentleman-volta egy elcsábított és tönkre tett asszonnyal szemben. Biztos, ami biztos. Adja ide a pénzét...

— De hiszen ez közönséges utonállás! Rabló, gangster...

— Úgy van. Egyáltalában nem akarok másnak látszani az ön szemében. Tehát fizet, vagy nem fizet? Akarja, hogy betörjem a fejét?

Kihúzta magát, félelmes izmai kidagadtak ruháiból.

Pék meg volt semmisülve. Kinyitotta az íróasztal fiókját és egy csomó bankjegyet markolt ki belőle. Oda dobta Woolsley elé.

Woolsley nyugodtan zsebre vágta a pénzt.

— Ezt természetesen levonom az ötvenezer dollárból. És most a viszontlátásra uram. Az asszony természetesen itt marad. Azt megvásárolta...

Märy úgy ugrott fel, mint a hörcsög.

— Elég volt — kiáltotta magánkívül. — Gyálázatos, aljas, szörnyeteg vagy. Hogy képzeled ezt? Mi vagyok én?

— A jelzőket rád bízom, magad választhatod!

— válaszolta derűsen Woolsley. — Az is a magánügyed, hogy valóban itt maradsz-e, vagy nem? Hozzám semmiesetre sem térhetsz vissza többél! Mindenesetre ajánlom, hogy maradj itt. Bajos volna egy szál ruhában, egyetlen dollár nélkül önnálló háztartást kezdeni!

Gúnyosan megbillentette kalapját és eltávozott. Märy úgy zokogott, hogy rossz volt nézni. Telesírta, üvöltötte a lakást. Pék azt hitte, hogy megőrül idegességében.

— Most gyűlöl! Úgy-e gyűlöl és utál! — jajgatott Märy.

— Kérem, hagyjon békében, hiszen azt sem tudom, mit tegyek idegességemben — válaszolta ingerülten Pék. — Természetesen ebbe nem nyugszom meg. Nem vagyok pojáca, akit dróton lehet rángatni... A férje a leghitványabb csirkefogója a világnak. Rendőri védelmet fogok ellene kérni...

A nő már nem is sírt, hanem üvöltött.

— Tönkre tesznek egy életrel! Meghucolnak a lapokban! A Dunába ölöm magam! Nyomorrultak... gazemberek!

És mint egy vadmacska ugrott Pék elé.

— Maga csábított el! Maga hívott ide! Belevatkozott az életembe, hízelgett, könyörgött, esküdözött, hogy sohasem hagy el. Szidta a férjemet, azt ígérte, hogy mindenért kárpótol, hogy egy életen át is szívesen kitart mellettem és most az utcára akar dobni, rendőrségre rohan, fellármázza a várost... Hát ezt érdemeltem én?

Pék azt hitte, hogy szétpattan az agya. Beleőrül a botrányba. Ránézett a könnytől maszatos-arcú Märyre, aki ott szepegett mellette és hízelegve, lágyan simogatta:

— Ne hagyj el, úgy-e nem hagysz el?

Olyan szép volt, még az acél is megolvadt volna csókjának forróságától. Pék érezte, hogy a talaj veszedelmesen inog alatta.

— Jó — mondotta — egyelőre mindenesetre maradjon itt. Én most felsietek az ügyvédemhez. Meg kell valakivel tanácskoznom a dolgokat. Félek, hogy én már nem vagyok egymagam eléggé okos!

*

Évácska még sohasem szenvedett jobban, mint ezen a délután, mikor Pék a lépcsőn való rohanástól elfulladva, valósággal betört az irodába, berohant Gárdos szobájába és az izgalomtól, felháborodástól remegve elmesélte délutáni kalandját. Gárdos behívta Évát, aki már szívszorongatva leste a másik szobában, hogy mi lesz ebből? Nem tudta elképzelni, hogy mi történhetett Pékkel. Csak azt látta, hogy egészen ki van kelve magából és nagy kellemetlensége támadhatott.

Kártya vagy asszony, gondolta magában.

Az ügyvéd szobájában Pék még mindig nem csillapodott le. Fel és alá, rohant, mint aki önmaga elől szeretne menekülni. Gárdos dr. pedig már századszor ismételtegette:

— Hát ez, kérem, kellemetlen, nagyon kellemetlen!

Azután Éva felé fordult és azt mondta:

— Üljön le kisasszony, lediktálom a tényállást!

Éva viharedzett gyorsíró volt, de ezúttal ugyancsak remegett a ceruzája. Borzalmas volt leírni a rémregényt, melyet Gárdos dr. éppen olyan rideg, hivatalos stílusban diktált, mintha csak egy adás-vételi szerződésről lett volna szó.

„... Hangsúlyozom — diktálta Gárdos dr., mintha Pék szavait idézné —, hogy az illető hölgy teljesen szabad elhatározásából jött fel lakásomra, semmiféle cselt, kényszert nem alkalmaztam, őt tévedésben nem tartottam. A lakáson közöttünk semmiféle bensőbb viszony nem fejlődött...”

Éva megkönnyebbülten sóhajtott fel.

„...mindössze néhány csókot váltottunk.”

Éva ismét fájdalmasan szorította össze ajkát és a ceruza mellől szemrehányó pillantást vetett Pékre, aki azonban azt észre sem vette.

„... ekkor hirtelen becsöngetett és az ajtónyitásra valósággal berontott egy idegen, kezében revolvert szorongató egyén, aki magát a hölgy férjének nevezte és életveszélyes fenyegetéssel először házassági, majd ötvenezer dollár tartozást elismerő nyilatkozatot zsarolt ki tőlem, végül elszedte háromezernégyszáz pengő készpénzemet és a hölgyet a lakásomon hagyva, távozott.”

Éva elsápadt. Érezte, hogy a szeme könnyes lesz. A nő tehát ott maradt.

— Köszönöm, kisasszony! — mondotta Gárdos dr. — Kimehet. A tényállást gépelje le!

Éva majdnem meghalt a kíváncsiságtól, hogy mi történt azután? Mi van a lakáson hagyott nővel? De sajnos, hallgatnia kellett. Szédülve ment vissza írógépéhez és maga is elszörnyedt, hogy milyen értelmetlen, helyesírástól hemzsegő szavakat kopogtat.

— Az ügy világos. Tiszta zsarolás. Megteszem a büntető feljelentést! — mondotta Gárdos.

Pék azonban nem találta ilyen nagyon egyszerűnek a dolgot.

— Jogilag talán igaza van ügyvéd úr, de itt másról is szó van!

— És pedig?

— Szeretem az asszonyt!

Gárdos dr. vállat vont és széles gesztust csinált:

— Hja úgy? Az persze egészen más!

Péket bosszantotta, hogy az ügyvéd ilyen egyszerűen belenyugszik a dologba.

Vitatkozni szeretett volna. Érvekkel akarta meggyőzni Gárdost, hogy az asszonynak semmi köze az egészhez, éppen olyan áldozat, mint ő.

— Ez esetben — mondotta Gárdos dr. — leghelyesebb lesz kiegyezni. Azt hiszem, Mr. Woolsleyt nem lesz nehéz bizonyos engedményre bírni. És mi lesz Woolsleynéval? Felelőségül veszi?

Pék kétségbeesett mozdulatot csinált.

— Ez a legnehezebb probléma. Eszemben sincsen nősülni. És főleg nem szándékozom parancsszóra rohanni az anyakönyvvezetőhöz. Ez tönkre tenné minden illuziómat. Én természetesen csak egy kellemes kalandra gondoltam...

Gárdos dr. nyugodtan szívta cigarettáját.

— Egyelőre ez a kérdés nem is olyan sürgős. Hiszen előbb Woolsleynét el kell választani a férjétől. A valóper befejeztéig még sok minden történhetik!

Éva jött vissza a szobába. A szeme piros volt a sok zsebkendő-dörzsöléstől.

— Kérem — mondotta — a tényállásba nem írtuk be, hogy hol lakik Woolsley Róbert?

— A Dunapalotában! — válaszolta Pék.

Éva eléje tette a legépelt tényállást.

— Méltóztassék aláírni! — mondotta és majdnem újra elsírta magát.

Pék odakanyarította a nevét és azt mondta:

— Haza sietek. Az a szerencsétlen asszony még valami kárt tesz magában!

És elrohan.

Fél hétkor, mikor befejezték az irodai órákat, Éva levetette irodai köpenyét, fejébe nyomta sikkos kis kalapját és oda állt Gárdos elé:

— Kérem ügyvéd úr, szeretnék két heti szabadságra menni!

Gárdos dr. megrökönyödve nézett Évára.

— De kérem kisasszony, az lehetetlen, ilyen váratlanul, éppen most, mikor a legnagyobb munkában vagyunk.

— Ragaszkodnom kell a kérésemhez, ügyvéd úr...

— De hát, mi lelte? Mi baja van?

Éva alig tudott válaszolni, a sírás fojtogatta a szavát.

— Kérem, ne tessék kérdezni... nem válaszolhatok. Kimerültek az idegeim, nem tudok dolgozni... Majd elküldöm helyettesnek egyik megbízható barátnőmet...

— Maga szerelmes? — kiáltotta bámulatos invencióval Gárdos.

De Éva már nem is válaszolt. Kirohant az ajtón és eltűnt a folyóson.

*

Amikor Pék visszaérkezett a lakására, Märy még mindig a nagy klubfotőjben ült.

Azok közé a nők közé tartozott, akik megszépülnek, ha szomorúak.

Mikor Pék a szobába lépett, felsikoltott, felugrott és úgy nézett a férfira, mintha annak szavától függne élete, boldogsága, mindene.

— Megnyugodott? — kérdezte Pék.

Märy hevesen rázta a fejét.

— Nem. Kétségbe vagyok esve. Halálosan szégyenlem magamat. Kimondhatatlanul sajnálom, hogy magának ennyi bajt és kellemetlenséget okoztam...

Pék mosolyogni igyekezett.

— Remélem, hogy annál édesebb kárpótlást szánt mindezért.

Märy riadtan nézett rá.

— Hogy érti ezt? — kérdezte és önkéntelenül hátra lépett.

Pék meghökkenve és kissé ingerülten követte ezt a mozdulatot.

— A férje az előbb meglehetősen busás váltásdíjat fizettetett. Láthatta, hogy minden áldozatra képes vagyok, csak hogy az enyémnek mondhassam...

— És azt hiszi, hogy engem el lehet adni? Hogy belemegyek ebbe az aljas játékba...

— De hiszen mielőtt a férje jött...

— Akkor még szabad akaratomból cselekedtem. Egyforma fegyverekkel álltunk egymással szemben. De most maga a rabszolgatartó jogán követel...

Pék könyörgésre fogta a dolgot.

— Ne kergessen az örületbe, Märy. Látja, hogy szenvedek. Szeretem magát. Nem a megvásárolt jogon, hanem őszintén, egész lelkemmel, a legbecsületesebb és legforróbb érzéssel akarom...

A nő hálásan ragadta meg a kezét.

— Igazán? Feleségül veszel?

— Igen, hogyne... majd a válóper után beszélünk erről...

Át akarta ölelni, de a nő kisiklott.

— Most már nem szabad hozzám érned! Nem lehetek a szeretőd. A menyasszonyod vagyok!

Pék legszivesebben a földgolyót rúgta volna ki lába alól dühében.

— Micsoda ötlet ez? — kiáltotta leplezetlen felháborodással.

— Ha hozzám nyulsz, megölöm magam! — kiáltotta a nő. — A hatalmadban vagyok, férjemhez nem mehetek vissza, nincsen pénzem, hogy szállodába költözzem, kénytelen vagyok vagy kiugrani az ablakon, vagy itt maradni! Ha megtürsz, maradok, ha nem, meghalok! De csak az esküvőnk után leszek a tiéd!

Pék még sohasem volt ilyen kelepcebén.

— Maradhatsz — mondotta — majd én költözöm szállodába!

De miért? Hiszen három szobád van. Úgy élhetünk egymás mellett, mint a testvérek?

— Nem, köszönöm, én ezt nem bírnám kil — kiáltotta Pék. És lázasan csomagolni kezdett.

*

A Dunapalota legújabb vendége egy nagyon csinos, szerény eleganciával öltözött magányos fiatallány volt. A bejelentő lapon Regős Évának írta magát. A portás, akinek igen nagy emberismerete volt, azt mondta:

— Szerencsevadász. Filmszínésznő szeretne lenni, vagy maharadzsa felesége. A fiatal hölgyek valamennyien ilyen exotikus szerencsében reménykednek, mikor ide költöznek. Reggel életveszélyes végig menni a hallon. Minden karosszékekben egy elszánt és mindenáron karrierre éhes hölgy ül. Ez a lány, amint látom, Woolsley urat szemelte ki!

Valóban Éva kitartóan mindig felmerült Woolsley közelében. A reggelit az ő asztala mel-

lett fogyasztotta, ebédnél megint a szomszédságában tűnt fel és bármikor, bármilyen időben jelent meg Woolsley, Éva véletlenül ugyanakkor érkezett az étterembe.

Két nap óta tartott a néma harc. Éva legizóbb pillantásait lövelte Woolsley felé, aki azonban ügyet sem vetett rá. Ellenben a második napon délben azt mondta a főpincérnek:

— Figyelmeztesse azt a hölgyet, hogy untat a kacérkodása!

A főpincér ezt persze nem így mondta vissza Évának, hanem tapintatosan arra kérte, hogy talán méltóztatna egy másik helyre ülni, mert ügylátszik, hogy az az úr félreérti és a hölgynek ez bizonyára kellemetlen...

Éva csakugyan felállt, de a főpincér legnagyobb megrökönyödésére nem azért, hogy máshová üljön, hanem egyenesen Woolsley asztalához ment.

— Teremtő Istenem, micsoda botrány lesz itt! — gondolta az elegáns főpincér és a lába gyökeret vert a rémületiől.

— Hallom uram, hogy kifogása van ellenem! — mondotta nagyon kedvesen Éva Woolsleynek...

— Kérem, nékem semmi dolgom nincsen a hölgyell! — mondotta zavartan Woolsley, akit láthatóan meglepett ez a bátor fellépés. És kénytelen volt megállapítani, hogy Éva rendkívül csinos.

— Igaza van, nékem van önnel dolgom! Bevallom, nem szép öntől, hogy nem szólított meg

eddig és bevárta, hogy én menjek az asztalához...

— De hát mit akar tőlem? — kérdezte meg-
rökönyödve Woolsley.

— Hogy segítsen karriert csinálnom. Hallottam, hogy ön a híres mulatókirály és hogy Pesten is mulatót akar nyitni...

— Ki mondta ezt? — kérdezte határtalan meglepetéssel Woolsley. Hiszen én erről senkivel sem beszéltem.

— Kivéve a feleségével...

— Ön ismeri a feleségemet?

— Nem, de azt az urat, aki az ön volt neje-
nek a jövődöbéli férje és akinek mindezt el-
mondta önnagysága...

— És az a férfi...

— Mindent elmondott nekem. Kényszerből
tette. Mert nekünk kettőnknek súlyos elintézni
valónk volt. Az az úr ugyanis az én vőlegé-
nyem volt!

— Ah!?

Woolsley felkiáltása a legkülönösebb vegyü-
léke volt a csodálkozásnak és az ijedtségnek.

— Tessék helyet foglalni! — mondotta.

— Végre, hogy eszébe jutott! — mosolygott
Éva. — Szóval látom, hogy már kezdi érteni a
helyzetet. Ön nekem elégtétellel tartozik uram,
mert az ön felesége dúlta fel az életemet és dön-
tötte romba egész jövőmet. Bevallom, eleinte
bosszún törtem a fejemet és amint láthatja,
olyan lány vagyok, akiben van bátorság végre-
hajtani azt, amire elszánta magát. De azután

nyugodtabban mérlegeltem a helyzetet és arra gondoltam, hogy okosabban is megoldható a helyzetem!...

Keresztbe csapta a lábát és mint, akinek egyáltalában nem sürgős a dolog, cigarettát vett elő és rágyújtott. Hagyta, hogy a férfi elhülve és megdermedve lesse, mi következik? A főpincér, aki néhány lépésnyi távolságban állt, szemtelenül mosolygott és a kezével olyanféle mozdulatot tett, mint aki gratulál. Elfordult és nagy fejcsóválgatások között ment tovább.

— Hol is hagytam el? — kérdezte Éva. — Hja igen, fontolóra vettem minden körülményt és rájöttem, hogy egészen kellemes megoldás kínálkozik számomra. Már régen szerettem volna artista lenni. Remek táncos vagyok. Tanultam akrobatikát, különb vagyok bármelyik professzionistánál. De nem tudtam, hogy startoljak. Mert ugyebár, minden a starttól függ? Az első sikernek, reklámnak kell szenciációnak lenni! Nos, erről fog ön gondoskodni. Én leszek a mulatójának legnagyobb attrakciója. A felesége romba döntötte az egyik életemet, ön pedig felépíti a másikat. Remélem, ezt ön is rendben valónak találja?

Woolsleynek önkéntelenül mosolyognia kellett.

— Be kell vallanom, ezt nagyon ravaszul eszelte ki! Egyelőre azonban a pesti mulató még csak terv...

— Oh, nekem egészen mindegy, ha Buenos Ayresben nyitja, én oda is elmegyek! Én mátol

kezdve nem tágitok ön mellől! Súlyt helyezek arra, hogy az oldala mellett lássanak! Egy jövőendőbeli színésznő legjobb ajánló levele az igazgató barátságai!

— De kérem, hogy képzei ezt? Nekem ezer tárgyalásom, elfoglaltságom van!

— Ezt természetesen tisztetem. De naponta, mondjuk esténként, néhány órát mégis csak szánhat nekem? Ennyi kártérítés feltétlenül megillet. Hiszen ön is híve az ilyen igazságos megoldásnak.

Woolsley arca fenyegető lett.

— Ön gúnyolódik?

— A legkomolyabban beszélek. Mint nő sem tűrhetem, hogy nevetségessé váljak. Engem a vőlegényem elhagyott az ön felesége miatt. Be akarom bizonyítani, hogy vagyok olyan aszszonyi érték, mint ő. Nem hiszi?

Olyan édesen nézett Woolsleyre, annyi sugárzó báj, leányos kedvesség volt a pillantásában, hogy a férfi megzavarodott.

— Maga még tapasztalatlan gyermek. Nem magának való az ilyen kaland! . . . — morgta.

— Kár a vitatkozásért, Mr. Woolsley. Ragaszkodom magához. Természetesen nem szerelemből. A vőlegényem alaposan megtanított arra, hogy a szerelem ostobaság. Én is önző és okos leszek. És ajánlom, ne csináljon botrányt, mert én mindenre, el vagyok szánva és biztosítom, csak maga járna rosszul . . .

Nyugodtan kivette táskájából a tükröt és püderes dobozát és egy kis rúzszt rakott fel.

— Kérem, rendelje meg az ebédet. Nagyon szeretem a rántott harcsát. Együk azt előételnek...

Életünk néha veszedelmesen hasonlít a lavíniaomláshoz. Megindul bennünk a szenvedély egy jelentéktelennek látszó kis hulláma, azután lassankint nő, dagad, mindent eláraszt, piros áradatába borítja agyunkat, kiszorítja álmunkat, étvágyunkat, megfullasztja munkakedvünket, megfertőzi és vörös iszapjába temeti erkölcsi érzésünket.

Ilyen örvények felé tántorgó, megmérgezett lelkű, bomlóidegű ember lett Pék Sándorból is. Végzete lett az asszony, akit reménytelenül ostromolt. A helyzet már egészen fantasztikus és a távolállók szemében talán komikus is volt. Pék ugyanis elköltözött tulajdon lakásából. Nem bírta az asszony gyötrelmesen izgató közellétét. Szállodában lakott, de a nap minden órájában felrohant Märyhez, hogy az őrjöngő kétségbeesés lázában próbálja újra engedékenységre bírni.

Märy remekül értette, hogyan kell a férfi lángolását egyre magasabbra szítani. Kedves volt, csókjaival árasztotta el Péket, megját szotta, hogy ő is szenved. Woolsley elküldötte ruháit és mindennap más ruhában fogadta a férfit, énekelt neki, mulatságos, temperamentu-

mos, elragadó asszony volt. De a refrain mindig ugyanaz maradt: ... majd csak házasságunk után leszek a tied!

De a válóper nem indulhatott meg. Woolsley, aki úgy látszik, észrevette, hogy Pék milyen tébolyultan szerelmes, hidegvérűen kihasználta a helyzetet. Semmiféle egyezkedési tárgyalásba nem bocsájtkozott. Mereven ragaszkodott az ötvenezer dollárhoz.

Pék, aki már teljesen elveszette józanságát, semmivel sem törődött. Utasítást adott, hogy adják el birtokát. Gárdos dr. kétségbe volt esve. Valósággal könyörgött, hogy ne rohanjon nyitott szemmel a vesztébe. De Pék hajthatatlan volt.

— Ha Märy nem lesz az enyém, megölöm magam. Akkor hát inkább vesszen a birtok!

— De hát miből fog élni?

— Marad még elég pénzem. Annak a kamataiból bőven telik mindenre.

— Azt hiszi? Ilyen asszony mellett? Aki megszokta, hogy lukszus-szállodákban éljen, szemrebbenés nélkül fizessen ki ezreket ruhákra és bündákra és természetesnek találja, hogy száz pengőn alul nem lehet megvacsorázni?

— Hát akkor lesz legalább egy szép évem vagy félévem ... mindegy! A többivel nem törődöm! És különben is téved ügyvéd úr ... Nem ismeri ezt az asszonyt. Esküszöm, csupa szív, sugárzó okosság és szeret engem. Ha látná, mennyire kedves, figyelmes és mennyi gyengédséggel halmoz el ...

Egy pillanatra elhallgatott, az emlékek forrón rohanták meg.

— Ha tudná, milyen szavakat mond nekem... hogyan csókol!

— Bizonyos abban, hogy csakugyan szereti magát?

Pék meghökkenve nézett az ügyvédre:

— Természetesen! Ezt nem lehet megkomédiázni... az ember ezer apróságon érzi meg, hogy amit kap, tokaji aszú... Ne beszéljünk erről, ügyvéd úr. Ön, aki még sohasem találkozott hasonló asszonnyal, úgy sem érthet meg. Egyetlen kérésem van: hajtsa keresztül minél sürgősebben a valópert! Nem törődöm a költségekkel, semmisem érdekel. Minden követelését teljesítem Woolsleynek. Nékem csak az asszony fontos.

Az ügyvéd még ellent akart mondani, de Pék olyan rettenetes arccal nézett rá, hogy magába fojtotta mondanivalóját. Vállat vont. Elvégre Pék felnőtt ember, nem erőszakolhatja rá gyámságát. És úgy látszott, hogy ezen az ügyön nagyon szép pénzt lehet keresni...

*

Woolsley legszívesebben egy kanál vízbe folytatta volna Évát. Ilyen elszánt, tolakodó, kellemtelen leánnyal még sehol a világon nem találkozott. A legédesebb mosollyal ült most már mindennap az asztalához, illetlen módon érdeklődött aziránt, hogyan haladnak az ügyek, megigazította Woolsley férecsúszott nyakkendőjét,

megkérte, hogy viseljen szalmakalapot, mert az elegánsabb, beleszólt abba, hogy milyen cigaret-
tákat szívjon és egészen diszkréten érdeklődött,
hogy milyenek a szívügyei, kinél keres vigaszt,
miután elvesztette az asszonyt. Ez azonban még
semmi. Néhány nap előtt Woolsley szobájában
ült, amikor az ajtaján halkán kopogtak. Legna-
gyobb elképedésére Éva nyitott be hozzá.

— Hát ez már sok! — kiáltotta felháborodva
a férfi.

Éva kíváncsian nézett körül és ragyogó arccal
mondta:

— Meg akartam nézni, hogyan lakik!

— Nézze kisasszony — mondta dühtől resz-
ketve Woolsley —, ön arra kényszerít, hogy
udvariatlan legyek magához. Hát vegye tudomá-
sul, hogy torkig vagyok a dolgaival. Unom,
hogy folyton zavar, rámerőszakolja a társaságát.
Nem óhajtom ezt az egyoldalú barátságot foly-
tatni. Érti? Nem akarom!

— Igen, veszem észrel — mondta finom gúny-
nyal Eva — látom, hogy másfelé érdeklődik.
Ebben a szobában nem régen járt egy nő. A
parfőmje még itt remeg és látja, az ajakfestékét
is itt hagyta. Ugy látszik, váratlanul megzavar-
ták és gyorsan távozott.

Woolsley elsápadt.

Olyan dolgokba avatkozik, melyekhez semmi
köze nincsen! — kiáltotta dühösen.

— Mindaddig nem tűnök el, ameddig sorsom-
ról nem gondoskodott. És ne fárassza magát.
Akármit mond, nem sértődöm meg. Sajnos, nem

engedhetem meg azt a fényűzést, hogy érzékeny legyek.

Woolsley kétségbe volt esve.

— Hát mit akar? Pénzt? Mennyiért hajlandó végre eltűnni?

— Huszonötezer dollárért!

— Megőrült?

— Miért? Maga ötvenezret keres a váláson. Ennek fele jogosan engem illet, mert én éppen olyan érdekelt fél vagyok, mint maga.

Woolsley félt, hogy gutaütést kap. Nem akarta tovább folytatni a vitát.

— Jó, majd holnap beszélünk erről!

— All right, tehát holnap! — mondotta Éva.

← A viszontlátásra!

És mosolygva kiment a szobából.

De abban a pillanatban, mikor a folyosóra lépett, a mosoly egyszerre eltűnt az arcáról, elgyötört és szenvedő lett, az alakja meggörnyedt, mintha a nagy akaraterővel gyűjtött energia egyszerre kiszállt volna belőle. Óvatosan körül nézett. Egy hatalmas legyezőpálma mögé húzódott. A folyosó e részén apró szalónok, elegáns fülkék sorakoztak egymás mellé. Dohányzó, olvasó és írószobák. Ilyenkor üresek voltak. Évának szinte hallhatóan dobogott a szíve a nagy izgalomtól. Érezte, hogy nyomon van, valaminek történnie kell.

Sokáig állt, feszült idegekkel mint a vádat szimatoló kopó.

Lassan multak a percek. Éva már véres csf-

kokat hasított körmével a tenyerébe türelmetlenségében.

Akkor — végre — nagyon lassan, óvatosan kinyílt Woolsley ajtaja és Wolsley kémkedett ki. Egy pincér haladt arra. Woolsley megvárta, amíg eltűnt az oldalfolyosón, azután intett.

A következő pillanatban egy lefátyolozott, feltűnően elegáns nő osont ki a szobájából és gyorsan eltűnt a lépcsők irányába. Éva nem követehette, mert Woolsley még mindig az ajtóban állt és a nő után nézett.

— De Éva már így is eleget tudott.

Szobájába sietett és várakozott.

Néhány perccel utóbb a szálloda egyik egyenruhás boya kopogtatott be.

Éva élénken ugrott fel.

— Mi újság Bobby? — kérdezte.

— Mr. Woolsley éppen e pillanatban telefonált a portásnak, hogy felmondja a szobát és azonnal tovább költözik!

— Gondoltam! — mormogta Éva. És gyorsan is csomagolni kezdett.

*

Pék diadalmasan lobogtatott kezébn egy táviratot.

— Szerelmem — kiáltotta lelkesen Märy felé, — itt az értesítés, eladták a birtokot. Néhány nap múlva kezembn a pénz, kifizetem a férjedet és megindítjuk a válópert!

Odaborult az asszony elé és átölelte:

— Hiszed már, hogy szeretlek? Hát nem lá-

léd, milyen boldogan hozok meg érteđ minden áldozatot?

Märy meghatva símogatta a férfi arcát:

— Edes! Köszönöm!

A férfi könnyörögve fogta a kezét:

— Légy jó hozzám! Nézz rám, a sápadt arcokra. Tíz kilót fogytam két hét alatt. Belehaltok a vágyba, szerelembe. Ha akarod, a megmaradt vagyonomat a nevedre iratom. Még mindig kételkedsz abban, hogy feleségül veszel?

— Most már hiszem, Sándor...

— Akkor hát?...

Az asszony a férfi szájára tapasztotta kezét és érzéki, forró hangon súgta:

— Ha megindult a válóper, elutazunk. Elmegyünk Olaszországba, Capribá vagy Siciliába. És akkor minden úgy lesz, ahogyan te akarod!

A férfi túláradó boldogsággal ugrott fel.

— Köszönöm! Édes!

Ujjongva kapta karjai közé és könnyezve csókolta.

— Szeretsz?

— Imádlak! Hát nem érzed? Bolond! Hiszen nékem is fáj, hogy ennyire szenvedsz. De majd meglátod, milyen boldogok leszünk... Sohasem fogom elfelejteni, mennyire jó voltál hozzám...

Pék szinte extázisban volt.

— Ha siettetni tudnám a napokat! Minden perc a végtelenséget jelenti utazásunkig!

— Én éppen ilyen türelmetlenül várom, hogy

új asszonnyá legyek!... El akarom felejteni a multat... a kiábrándulásomat!

És csakugyan, az elkövetkezett napok alatt úgy látszott, hogy Märy teljesen megváltozott.

— Ne ejtsd ki többé előttem Woolsley nevét, — kérlette Péket. — Halottnak tekintem, eltemettem multammal együtt. Csak te létezel számomra ezentúl!

Pék úgy érezte, hogy rózsaszín fellegekben jár, az élet szinte valószínűtlenül szépnek tűnt fel előtte. Naponla telefonon és táviratokban sürgette a pénz küldését.

Végre ez is megtörtént!

Gárdos dr. telefonált, hogy a pénz megjött. Pék majdnem esztét veszítette boldogságában. Nyomban felhívta a szállodából, ahol lakott, a tulajdon lakását, melyet Märynek engedett át:

— Halló, te vagy az, szívem? Óriási örömhír! Megjött a pénz! Talán még ma kifizethetem férjedet, okiratba foglalunk mindent és holnap vonatra szállunk! Most nem tudok tovább beszélni, drágám, rohanok az ügyvédemhez...

Még hallotta Märy örömkialtását, mintha gratulált és csókokat küldött volna. Azután lero-
hant a lépcsőkön, autóba vágta magát és Gárdos doktorhoz sietett.

*

Gárdos dr. emberevő kedvében volt. Rengeteg hosszúsága volt az utóbbi hetekben. Irén kisasszony, akit Éva helyettesének állított be maga helyett, nem ismerte az ügyeket, mindent kü-

lön kellett megmagyarázni, ami a meglehetősen kényelmes embert vérig bosszantotta. Azonfelül ügyvédi elkiismeretét sem érezte egészen tisztának. Sehogysem találta rendben a Pék-féle ügyet. Becsületessége azt súgta, hogy meg kell mentenie a szenvedélytől elvakult fiatalembert. Néha még megkockáztatott néhány gyáva megjegyzést, de hamarosan belátta, hogy azzal sem mire sem megy. Pék olyan szerelmes és boldog volt, hogy úgy látszott, nincs az a földi hatalom, amely jobb belátásra bírhatná... Persze azért lehetett volna erélyesebb eszközökhöz nyúlni, például titokban fellármázni a rokonságot, rávenni őket, hogy indítsanak gondnokság alá helyezési eljárást Pék ellen, akinek határtalan könnyelműsége és korlátozott beszámíthatósága ebben az ügyben nyilvánvalóvá lett. De ezen a ponton Gárdos dr. erélyessége elbukott. Különféle gátlásai voltak és végül is közömbös álláspontra helyezkedett. Lesz, ahogyan lesz. Keres az ügyön vagy tízezer pengőt...

De amikor megérkezett a pénz, megint nagyon ideges és nyugtalan lett. És életében először történt, hogy bár már két napja páncélszekrényében őrizte a vagyont, nem értesítette erről Péket, noha tudta, hogy az milyen remegve és türelmetlenül várja a pénzt. Gárdos valósággal bűntársnak érezte magát, éjszaka nem aludt, ingerült és mérges volt, csapkodta az asztalon lévő aktákat, indokolatlanul óriási patáliát csapott, mert Irénke állítólag későn közölte vele, hogy egy kliens kereste. Irénke bögött, mire Gárdos

még dühösebb lett, becsapta az iroda ajtaját, szidia a világ valamennyi megőrült kliensét, akik gaztettre kényszerítik az ügyvédeket. És telefonon felhívta Péket. Ekker illedelmesen kopogtak az ajtaján.

— Tessék! — mondta Gárdos.

Az ajtó kinyílt és Éva lépett be. Az irodai zubbony volt rajta, kezében egy sereg aktát szorongatott. Pontosan úgy festett, mintha egyáltalában egy percre sem távozott volna az irodából.

Gárdos megőrült. Valósággal fellelékezett. Legalább egy okos, megértő kis ember lesz ismét körülötte. De azért úgy tett, mintha még mindig nagyon mérges lenne. Az emberek nem tudnak könnyen átnyergelni egyik hangulatból a másikba.

— Miért kopogott, kérem? Mióta szokás ez nálunk? Vagy már annyira idegennek érzi magát?

— Halottam, hogy az ügyvéd úr telefonált?

Gárdos arca megint elborult.

— Igen... a Pék-ügyben. Szeretném már lerázni a nyakamról. Azt hiszem, ha lebonyolítottam, elutazom néhány napra pihenni.

— Hogyan áll az ügy? — kérdezte látszólag közömbös hangon Éva.

— Megjött a szegény örültnek a pénze. Néhány óra múlva az ablakon fogja kidobni! Én még ilyen szerelmes állatot nem is láttam! Mondja, hogyan vesztheti el valaki ennyire az eszét? Hogyan lehet valaki ennyire szerelmes?

A szerelem gyönyörű dolog, ügyvéd úr! A leg-

szébb, legjobb, legokosabb a világon! Ehhez azonban nem méltóztatik érteni!

Gárdos dr. gúnyosan nézett végig Éván.

— Hja persze, egészen elfelejtettem. Magának is van valami titkos szerelme.

Éva rejtélyesen mosolygott.

— Azt hiszem, nemsokára egészen nyílt titok lesz. De van egy egészen sürgős és fontos kérésem: ne tessék Pék úrnak átadni az ötvenezer dollárt...

Gárdos szeme kerekre nyílt a csadálkozástól.

— Miért? — kérdezte.

— Mert az a pénz az én hozományom!

Gárdos rémült mozdulattal zuhant a karosszékébe, valósággal elsápadt és az ajka némán mozgott, mint a gutaütötteké. Éva észrevette ezt és mosolygott:

— Nem... ne tessék megijedni, nem örültem meg. Abszolút az eszemnél vagyok. De ebben a pillanatban még nem nyilatkozhatom bővebben. Én a kétheti szabadságomat nagyon termékeny megfigyelésekkel töltöttem el. És azt hiszem, hogy Pék úrnak még ma óriási meglepetéssel fogok szolgálni... De ismétlem ügyvéd úr, legalább huszonnégy óráig tartsa még vissza a dollárokat.

— De már megmondtam, hogy itt vannak.

— Találjon ki valamilyen mesét, hogy miért nem adhatja ki. Mondja, hogy a vevő telefonált, hogy a pénz mindaddig visszatartandó, amíg a telekkönyvi bíróságtól nem érkezik vissza a bekebelezést elrendelő végzés...

Gárdos őszinte bámulattal nézett Évára.

— Mindig tudtam, hogy nagyon okos lány, de hogy ennyire...

Éva nevetett:

— Látja, ezt a csodát is a sokat szidott szerelem követte el!

Csengettek. Pék érkezett. Csak úgy lelkendezett a lépcsőn való rohanástól.

Évát észre sem vette. Arca sugárzott a boldogságtól.

— Itt vagyok doktorkám... Végre, hogy itt a pénz. Most azután gőzerővel fekszünk a dolgoknak. Most azonnal, mind a ketten elrohanunk Woolsleyhez, átadjuk a pénzt, nyilatkozatot veszünk tőle, hogy beleegyezik a válásba, aláíratjuk vele az ügyvédi meghatalmazást és ha lehet, még délelőtt beadja a bontó pert...

Gárdos dr. meg sem mozdult.

— Sajnálom, kedves Pék úr, váratlan akadály támadt. Még egy-két napig várnia kell. A vevő telefonált...

És elmondta azt a kis mesét, melyet az imént Éva talált ki.

Pék le volt sujtva. Valósággal megsemmisült.

— Rettenetes! — mondotta. — Borzasztó kínos ezt Märyvel közölnöm. Még azt hiszi, hogy talán meggondoltam a dolgot és kifogásokat keresek!

Letörve ült a telefonhoz. Gárdos és Éva diszkrétan a másik szobába vonultak.

— Drágám — mondotta Pék, mikor Märy jelentkezett — egészen le vagyok sujtva. Képzeld,

az ügyvédem éppen most közölte velem, hogy a pénz ugyan itt van, de még várnunk kell egy-két napig. Valami akadály jött közbe. A vevő akadémikosodik, egy ostoba kis formasághoz ragaszkodik, amit egy napon belül el lehet intézni a bíróságnál... Ugy-e, megértesz és nem haragszol szivecském. Boldogtalan vagyok... Nem... most nem is megyek fel hozzád. Olyan ideges vagyok, hogy majdnem megőrülök. Autóra ülök és magam utazom le a ceglédi telekkönyvi bírósághoz. Nem nyugszom, amíg mindent el nem intéztem. Nem bízom senkiben. Személyesen sürgetem ki a végzést. Legkésőbb holnap délre minden el lesz intézve és holnap délután ismét itt leszek... A viszontlátásra, drágám. Sajnálj egy kicsit. Ha látnád, milyen kétségbeesett vagyok! Egy percig sem tudnék Pesten maradni... Vigyázz magadra. Igyekezz kellemesen szórakozni és a viszontlátásra holnap délután...

Letette a hallgatót és megtörölte homlokát.

A nyitva felejtett ajtón Éva lépett be sugárzó arccal.

— Bravó — mondotta elragadtatva — ezt remekül csinálta!

Pék megütközve nézett Évára.

— Bocsánat, hogy érti ezt?

— A nyitott ajtón át végighallgathattam a telefonot és mondhatom, hogy az elutazási trükk remek volt!

— Micsoda trükkről beszél? Miféle szavak ezek? Kikérem magamnak kisasszony.

— Ön ugyanis — mondotta angyali mosollyal

Éva — nem fog elutazni. De nagyon jó, hogy önagysága ebben a hitben van...

Pék megint valami gorombasággal akart válaszolni, megbotráncózva nézett Gárdos doktorra, aki látható zavarban állt Éva mellett, de Éva mindkettőjüket megelőzte.

— Pék úr, — mondotta olyan komolyan és határozottan, hogy a szavakból kicsendülő energia mindkét férfit meglepte — ön most lesz szíves, lemegy a kávéházba, elszív néhány cigarettát és megiszik néhány pohárka konyakot. Szüksége lesz rá. Nekem még bizonyos előkészületeket kell tennem egy utazáshoz, amelyet kettesben fogunk megtenni és amely sokkal rövidebb lesz, mintha Ceglédig autózna. Mindössze egy körúti szállodáig megyünk, ahol felkeressük Woolsley urat...

— Mit beszél? — képedt el Pék.

— Ez a találkozás rendkívül fontos és azt hiszem, igen nagy meglepetéseket rejteget. Többet nem mondhatok, de saját érdeke, hogy bizony bennem és feltétlenül engedelmeskedjen... Most kérem, tessék engem egyedül hagyni a szobában. Fontos és bizalmas telefont kell leadnom valakinek...

Pék megrökönyödve és teljesen megzavarodva nézett Gárdosra.

— Azt hiszem — felelte a néma kérdésre Gárdos — legjobb, ha csakugyan azt teszi, amit a titkárnőm mond. Ragyogó koponya, kivételesen értékes lárv. Mindig tudja, hogy mit beszél!

*

A szálloda lépcsőlabirintusában Éva bámulatosan kiismerte magát. Úgy mozgott, mint aki már alaposan tanulmányozta a terepet.

— A hátsó lépcsőn megyünk fel és igyekszünk minél láthatatlanabbak lenni!

— Maga tudja, hogy melyik a Woolsley szobája?

— Természetesen. Mindennel számoltam. Van önnél revolver?

— Nincsen.

— Nem baj. Én arra is gondoltam!

És kékításkájából kihúzott egy apró ismétlőpisztolyt.

— Nem adom magának — mondotta. — Tulajdonképpen, esetleg meggondolatlanul használja. Nálam jobb helyen lesz.

Felértek az első emeletre.

— Most balra fordulunk, az 55-ös számú szoba felé. Amint látja, ez a folyosó legdiszkrétebb része. Egészen itt van a melléklépcső mellett, ahol legfeljebb a személyzet sétál... Ez a kis fülke az úgynevezett inspekciós helyiség, itt tartózkodik éjszaka a szobapincér, itt puccolják ki az elsőemeleti cipőket. Szerencsére éppen üres. Ide megyünk...

Mikor beléptek, Éva megkérdezte:

— Beszért ön már Woolsley Róberttel?

— Mindössze egyszer, mikor a lakásomra tört...

— Az nem számít. Akkor nem ismeri a hangját, nyugodtan felhívhatja a háztelefonon. Itt a telefon. Hívja fel az 55-ös szobát és mondja azt,

hogy sürgőnye érkezett és mindgvárt felhozza...

— De hát miért?

— Mert különben kizárt dolog, hogy ajtót nyisson. Nagyon komoly oka van, hogy zárva tartsa szobáját.

Pék engedelmeskedett. Letárcsázta az ötvenötös szobát. Néhány pillanatig tartott, amíg Woolsley jelentkezett.

— Most már mehetünk! Ön bekopog és azután egyszerre lépünk be.

Még megvizsgálta a revolverét és mosolygott:

— Ez mindenesetre ajánlatos!

Kiléptek a folyosóra és Pék bezörgetett Woolsley ajtaján.

— A sürgöny! — mondotta szándékosan elváltoztatott hangon.

A következő pillanatban kinyílt Woolsley ajtaja. Éppen csak egy szűk rés nyilott és azon át kinyúlt Woolsley karja. De ugyanakkor Éva teljes erejével nekilendült az ajtónak és Pék is nagyot taszított rajta. Ez a váratlan kettős támadás annyira meglepte Woolsleyt, hogy majdnem hanyat vágódott. Dühösen ordított fel, egy női sikoltás hallatszott, azután szemtől-szemben álltak az ellenfelek.

Woolsley pizsamában, dühtől eltorzulva, mint egy ugrásra kész tigris állt szemben Pékkel, aki dermedten és irtózatossággal ismerte fel a szobában lévő nőt: Märy volt!

— Te itt? — kiáltotta magánkívül. És örvényező dühében az asszony felé ugrott. Woolsley felhördült. Egy pillanat és Pékre veti ma-

gát. Kezében az asztalról felkapott kés villant meg. De Éva már előtte állt és rászegezte a revolver csövét.

— Egy mozdulat és lelövöm!

— Segítség! Gyilkos! — sikoltotta Märy.

Vad dulakodás támadt. Éva sötét szeme haragosan szikrázott, az elégtétel édes gyönyörűségével nézte, milyen önkívületben támad Pék a menekülő Märyre, micsoda esztelen, véres haraggá változott benne a szerelem . . .

A folyosó felől siető léptek hallatszottak. A következő pillanatban négy férfi rohant be.

— Ideje, hogy az urak megérkeztek! — mondotta Éva. — Néhány perc múlva már katasztrófa történhetett volna!

A detektívek először az örvöngő Péket fogták le, aki dühében majdnem megölte Märyt.

Éva azonban Woolsleyre mutatott:

— Ezt az urat verjék bilincsekkel Aljas kalandor, aki állítólagos feleségével, aki azonban valójában a barátnője és Ella Wood néven szerepelt az éjszakai világban, ki akarta fosztani Pék Sándor földbirtokost . . .

— Hazudik! — kiáltotta kétségbeesetten Märy.

— Rágalmaz, mert nem akartam meghallgatni . . . Erővel a nyakamba akarta varrni magát! — ordította Woolsley. — Tanuim vannak, hogy napok óta üldözött szerelmével!

— Valóban, magam sem tagadom, két hete a nyomában vagyok ennek az úrnak, de csak azért, mert biztos adatokat akartam szerezni róla! És ezek az adatok most már a kezemben is van-

nak! — kiáltotta Éva és kinyitva táskáját, azokból különböző fényképeket és okiratokat szedett ki. Ismeri ezeket a fényképes igazolványokat Ella Wood? A san-franciskói artistaszövetség állította ki és különböző országok rendőri hatóságainak pecsétjével vannak ellátva. Itt az igazolvány, hogy Buenos Ayresben, New-Yorkban, Berlinben, Párizsban játszott különböző mulatókban és varietékben...

— Betörő! — ordította magánkívül Woolsley.

— Úgy van! Betörtem a szobájába. Most legalább tudja, hogy miért voltam mindig a nyomában, miért mutatkoztam magával mindig kettesben a szállodai személyzet előtt. Hogy szabadon mehessek be a szobájába, amikor csak akarok. A szállodában azt hitték, hogy a kedvese vagyok, nem akadályozták meg, hogy a szobájába menjek, ahol kényelmesen átkutathattam bőröndjeit és magamhoz vehettem a szükséges bizonyítékokat... Minden lépését figyeltem Mr. Woolsley. Meglestem, mikor Ella Wood magához surrant. És jó barátságba léptem a telefonos kisasszonnyal. Véletlenül osztálytársnőm volt, aki megtette azt a szivességet, hogy engem is bekapcsolt telefonbeszélgetéseibe, amelyeket barátnőjével folytatott. Jól hallottam, amikor megállapodtak, hogy az ötvenezer dollár átvétele után azonnal elhagyják Budapestet. Autón mennek a határig, csak ott ülnek vonatra, Bécsben repülőre szállnak, Párizsból Cherbourgig megint autón mennek és onnan hajón folytat-

ják útjukat Dél Amerikáig. Így volt ez Mr. Woolsley?

— Átkozott boszorkány! — csikorgatta fogait a kalandor.

Pék szédülve, sápadtan hallgatta a szörnyű leleplezést.

— Micsoda aljasság, milyen lelketlen, kegyetlen, gonosz játék...

Märy a kelepcebe ejtett fenevad kétségbeesésével próbálkozott még egy utolsó trükkel. Felugrott, Pékhez rohant és hevesen átkarolta.

— Ne higgy néki szerelmem... Igaz, itt voltam Woolsleynél, de nem akartam vele maradni. Életveszélyes fenyegetéssel kényszerített, hogy még egyszer keressem fel, mert búcsuzni akar. De én csak téged szeretlek... ezt megmondtam neki...

— Igen, így volt! — sietett megerősíteni Woolsley — szó sem volt arról, hogy együtt szökünk!

— Úgy? — kérdezte gúnyosan Éva — akkor miért rendelt autót negyedegyre és alkudott meg vele az országhatárig szóló viteldíjban. Ezt az autót később lerendelte, mert megtudta, hogy a dollárok felvétele körül egy kis zavar támadt. Kár a tagadásért Mr. Woolsley, már mondtam, hogy telefonjait pontosan ellenőrizték!

Pék irtózattal taszította el magától Märyt.

— Menjen, gyűlölöm, borzadok magától!

A detektívek közbeléptek:

— Elég volt a vitából. A többit majd a rendőrségen tisztázzuk!

A nagy lelki rázkodtatások után rendszerint a nagy elernyedés, csüggedés időszaka következik. Amikor a mindenben csalódott férfi új fel-támadás lehetőségét kutatja és a lelke szinte betegesen vágyódik egy kis vigasztalásra, gyen-gédségre, az elszenvedett csalódásért való kár-pótlásra.

Hetek multak és Pék lassankint észrevette, hogy még sincsen egyedül. Van egy bájos, fiatal lány, aki rendületlen szeretettel áll mellette és édesen kérdezi tőle naponta:

— Hová szeretne ma sétálni? Talán men-jünk a hegyek közé? Május vége van, a budai erdők teljes pompájukban állnak. Meglátja, mi-lyen jól fog esni a napsütés és a virágillat...

Pék meghatva nézett a drága, meleg, becsüle-tes szemekbe és azt mondta:

— Igen, nagyon kedves lesz így kettesben sétálni... Ma is és azontúl is! Az egész életen keresztül!

VÉGE.

POLGÁR REZSŐ,

akinek neve az utóbbi években néhány érdekesítő bűn-ügyi regény révén vált ismertté, újszerű témakörével, pompás mesekészségével és előkelő stílusával európai színvonalat képvisel. A színes fantáziájú író a «Világvá-rosi Regények» olvasóinak a jövő héten mutatkozik be

DRÁMA A KASTÉLYBAN

című ragyogó regényével, amely nemcsak megkapóan ér-dekes és szórakoztató olvasmány, hanem valóságos meg-lepetés lesz mindazoknak, akik a bűnügyi regénytől iro-dalmi értéket is követelnek.

91. számú keresztrejtvény

1	2	3		4	5	6		7	8	9
10				11				12		
13			14				15		16	
		17						18		
	19									
20		21								22
23	24		25						26	
27		28		29				30		
31							32			
33				34		35		36		
37			38				39			
		40								
		41				42				
43	44					45			46	
47						48				

A 91. számú keresztrejtvény

VIZSZINTES:

1. Leszámitolóbank, Hitelbank
10. Íródnő álneve
11. Rende
12. Svéd pénz
13. Kettős betű
14. Némely mozdony cselekszi
16. Római szám: 95
17. Gyors beszéd
19. Irodák
21. Táne
23. Nekünk — angolul
25. Keményfejű
26. R. U
27. A hét vezér egyike
29. Többes kérdő névmás
30. Spanyol hős
31. ... ördöge (j = y)
32. Nielsen keresztneve
33. Xenophon írt ilyen basist
34. Az osztrákok így nevezik a hülyét
36. Vonatkozó névmás
37. Hűsfélék
40. Bírói útra terel
41. Sportjáték — az első betűje hiján.
42. Ital
43. A hideg cselekszi a beteggel
45. Átforgatja a lapokat

47. Minden polgár ilyen
48. Magánénekszám

FÜGGŐLEGES:

1. Állat
2. Szám
3. Fűszér
4. Az ember írott művek összessége
5. Herczeg Ferenc színműve
6. Több mint kívánságok
7. Kemény tárgy
8. Ilyen támadás is van
9. Báj
14. Alhóvizek
15. Edények (Ékezetfőlösleg)
17. A hurra szót előzi meg
18. Mentsetek meg lelkeinket
20. Ebserég
22. Setahely
24. Francia folyó
26. Nem sűrű
28. Az indiánok között akad ilyen
30. A poém jó magyar neve
34. Raktáron fekvő
35. Levélhordó
38. Filmszínész (Lupe)
39. Hatalmas áruház Berlinben
44. Kormegkülönböztető
46. Nem halt meg

A 90. számú keresztrejtvény megfejtése:

Altató dalok — Cselédi sors — Elémhelyező — Faragatlan emberek
 ← Izgalmas könyvek

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelenő

a 25-ös számtól:

25. Kellér Andor: A 10.000 dolláros csekk. — 26. Ifj. Lovászy Márton: Hajnali látomás. — 27. Bibó Lajos: A nagy találkozás. — 28. Ternay István: A miniszter barátja. — 29. Leleszy Béla: A tűz éneke. — 30. Békefi József: Döntő bizonyíték. — 31. Tamás István: A moszkvai lány. — 32. Forró Pál: Sylvia két táncosa. — 33. Ternay István: Halló, ki beszél? — 34. Görög László: Onagysága randevuja. — 35. Orbók Áltia: Sziv a szélben. — 36. Innocent Ernő: A pénz asszonya. — 37. Faragó Sándor: A kutyás ember. — 38. Leleszy Béla: A bűnök kertje. — 39. Baróti Zoltán: Pesti koncert. — 40. Forró Pál: Onagysága a betörő. — 41. Tamás István: Nyomtalanság. — 42. Ifj. Lovászy Márton: A szerencse éjszakája. — 43. Görög László: Az áruló csék. — 44. Baróti Zoltán: A nagy finálé. — 45. Leleszy Béla: A szőke áldozat. — 46. Forró Pál: Kvittek vagyunk. — 47. Komor István: A szürke tűz. — 48. Fekete Oszkár: Mindenki tett? — 49. Tamás István: 200 menyegző. — 50. Faragó Sándor: Wallenstein koponyája. — 51. Lestyan Sándor: Marusja. — 52. Békefi József: Kié a gyémánt? — 53. Diószeghy Miklós: Ófelsége udvari merénylete. — 54. Égly Antal: A műtőasztalon. — 55. Leleszy Béla: A fekete szenyorila. — 56. Tamás István: Az aranyarász. — 57. Aszlányi Károly: Aki a pénz elől menekül. — 58. Ifj. Lovászy Márton: A nagyhercegné. — 59. Németh Andor: Kérem a következő urat! — 60. Császár Géza: Yvonne bosszuja. — 61. Gál Imre: Trópusi ház. — 62. Bedő Géza: Rejtelmek a Montreux-Palace-ban. — 63. Aszlányi Károly: A két-fenekű dob. — 64. Urai Dezső: Hopkins órnagy különös halála. — 65. Kertész Mihály: Pletyka. — 66. Lestyan Sándor: A levegő királya. — 67. Leleszy Béla: Éjjeli kopogtatás. — 68. Kelemen Kálmán: A szőlőhámos bankbetétje. — 69. Innocent Ernő: Bilincsek éneke. — 70. Szánthó Dénes: Kiáltás a mikrofonba. — 71. Németh Andor: A kék szappanhab. — 72. Faludi Kálmán: Egy éjszaka története. — 73. Tamás István: A váloók. — 74. Moly Tamás: A guzsbakötött bölgy. — 75. Leleszy Béla: Vilharkissasszony. — 76. Kellér Andor: Ahol már egyszer meghaltam. — 77. Kolozsvári Andor: Címe nincs. — 78. Görög László: Halálos fogadás. — 79. Forró Pál: A mókusbunda. — 80. Tamás István: A párizsi rokon. — 81. Németh Andor: A sárka kimonó. — 82. Leleszy Béla: Azur-álom. — 83. Faludi Kálmán: A hasis. — 84. Aszlányi Károly: Utazás a villamosszék körül. — 85. Péczely József: A Vörös álarc. — 86. Urai Dezső: Asszonycsere. — 87. Kertész Mihály: Az utolsó jelenet. — 88. Lestyan Sándor: Botrány a muzeumban. — 89. Szeredi S. Gusztáv: Hajsza a ködben. — 90. Gál Imre: Volt már bűntetve? — 91. Forró Pál: Két nő, egy férfi.

